„hoe kon je zeggen, dat de kamenier zich niet ongerust behoefde te maken. Was dat een bloote geruststelling of steunt dat op feiten ?"

„Kijk Jonk, wat ik gezien heb, heb jij ook gezien, wat ik gehoord heb, heb jij ook gehoord. Weet ik dus iets, dan weet jij dat ook, kan je tenminste weten. Trouwens, hetgeen ik veronderstel berust slechts op vermoedens en het zou voorbarig zijn, vóór ik alle schakels binnen mijn bereik heb, de oplossing van het probleem te geven, daar die oplossing wel niet juist kan zijn. Ik wil je echter helpen : let vooral op de barones. En nu zullen wij eens onderzoeken, welke de mise-en-scène van de schaking is. Laten wij eerst eens naar de autogarage gaan, waarvan het achtergedeelte juist vanuit het slaapkamerraam is te zien. Zooals je je zult herinneren heeft het vannacht geregend. De schaker of schakers kunnen dus slechts onder het afdak, daar aan de achterzijde gescholen hebben, daar vanaf die plaats alleen het raam van de freule zichtbaar is."

Het afdak, waarop Tavenon doelde, was betrekkelijk laag, ongeveer 180 cM. van den grond verwijderd en diende vroeger, toen de garage nog als boerderij gebruikt werd, waarschijnlijk tot wagenbergplaats. Zooals wij reeds vanuit het kamerraam hadden bemerkt kon iemand, die onder dat afdak stond, het raam der slaapkamer van de freule zien. Dit constateerden wij weer toen wij er zelf onder stonden : de barones was juist bezig de gordijnen neer te laten ; zeker ter wering van de zon. Tavenon had slechts oog voor den grond, niet voor het bovenraam van de slaapkamer der freule en raapte achtereenvolgens acht eindjes sigaret van den grond op, die daar verspreid lagen.

„Kijk nu eens hier Jonk," zeide hij, na de eindjes op zijn hand naast elkaar te hebben gelegd, „wat zie jij als amateur-detective hier nu aan ?'

Ja, wat zie je nu aan een paar eindjes sigaret ! Een philosoof zou bij het aanschouwen van die eindjes wellicht denken aan het feit, dat alles hier tijdelijk is ; een materialist zou berekenen hoeveel het uurtje genot gekost zou hebben. Maar een amateur-detective ! Ik zweeg in alle talen.

„Nu, dan zal ik je eens een eerste lesje in speurkunst geven," aldus Cyriel, „zie, er zijn acht eindjes, maar vijf van Encore-sigaretten en drie eindjes, waarop het woordje „King" staat. Er waren dus twee personen, waarvan de eene Encore- en de andere King-sigaretten rookte. Nu zijn Encore-sigaretten goedkoop, King-sigaretten betrekkelijk duur. De een was dus een man uit het volk, de ander uit de beschaafde klasse. Want aan de sigaret kent men den man. Nu vond ik drie eindjes Encore en King vóór het afdak en twee eindjes Encore er onder. De twee personen hebben dus eerst samen vóór het afdak gestaan. Daarna is degeen, die de Encore-sigaretten rookte onder het afdak gaan staan en heeft de ander zich verwijderd. Zooals je weet is het om ongeveer tien uur gaan regenen. Dit zal wellicht de reden zijn geweest, waarom de Encore-man heeft geschuild. Maar waarom is de man, die de King-sigaretten rookte, weggegaan, ofschoon alleen vanaf dit punt de kamer van de freule te zien is ? Antwoord op die vraag geeft ons wellicht dat afdak hier om den hoek."

En tegelijk liep Tavenon naar de door hem aangeduide plaats toe. Daar was weder een afdak gelijk aan het eerste, maar wellicht een halven meter verder van den grond verwijderd.

„Hier heb ik het antwoord al op mijn vraag Jonk," triomfeerde Cyriel, „zie maar, twee eindjes King-sigaretten. Toen de Encore-man onder het eerste afdak stond, stond de King-man hier. En waarom ? Kijk eens naar de hoogte van het afdak ! De Encore-man is korter dan 1.80 M., de King-man grooter. De King-man toch kon onder het afdak van 1.80 M. niet schuilen, de Encore-man wel. Nu zal ik trachten na te speuren, wie hier gisteren de Encore-sigaretten heeft gerookt. Ga jij naar 't dorp en zie 'n gesprek met dat jongmensch van Van Prangeren aan te knoopen. Wellicht is dat de King-man. Zorg om één uur op het kasteel te zijn, dan zal zich het probleem vanzelf oplossen."

„Maar Cyriel, weet je dan werkelijk iets ?"

„Jonk," antwoordde hij toen, „doe nu maar wat ik zeg. Misschien heb ik het wel mis. De stoelen zullen het uitwijzen."

En met deze orakelspreuk kon ik gaan.

Precies om één uur was ik aan het kasteel en verzocht de kamenier mij, naar de slaapkamer van de freule te gaan, waar de baron, de barones en Tavenon reeds waren. Tusschen haakjes: Van Prangeren was de King-man. Hij rookte King-sigaretten en was wel twee meter lang. Maar, daar Tavenon het niet eens noodig achtte mijn rapport af te wachten, kwam het schijnbaar hierop weinig aan, was het maar een losse schakel van den ketting.

„Mijnheer," begon Tavenon, toen ik mij bij het gezelschap gevoegd had, „indien ik U zeide waar U Uw dochter kunt vinden, is het dan nog Uw wil, dat zij met mijnheer Van de Bandelière trouwt, ofschoon zij zich daartegen met alle macht verzet ?"

„Neen mijnheer Tavenon," antwoordde de baron, „deze paar uren hebben mij veel geleerd. Mocht mijn dochter weer terugkomen, dan zal ik haar geheel vergeven en niet meer op het huwelijk met mijnheer Van de Bandelière aandringen. Zij is volkomen vrij in haar keuze."

„Mag ik dan mevrouw verzoeken," aldus vervolgde Tavenon, „mij den sleutel van de rechterkast te willen geven. Daarin heeft de freule zich verscholen. Van een schaking is wel sprake geweest, doch deze ging niet door wegens bijzondere omstandigheden."

Welk tooneel op deze woorden volgde, nadat de barones de kast had geopend en werkelijk de freule knippend met de oogen tegen het licht en van schaamte te voorschijn kwam, is moeilijk te beschrijven. Wij als facheux troisièmes trokken ons onmiddellijk terug en zaten na verloop van nog geen anderhalf uur weer op den trein naar Den Haag.

Maar hoe wist Tavenon dat de freule zich in die kast verborgen had, zal de lezer vragen ? En deze vraag, welke de lezer in gedachten aan mij stelde, stelde ik in den trein aan Tavenon zelf. Vóór dien tijd was ik te verbaasd geweest om daaraan te denken.

„Wel Jonk," antwoordde Tavenon, toen hij rustig in de kussens lag, „jij bent er wel de naaste aan toe om dit te vragen. Dat de freule zich in die kast verborgen moest hebben, tot die slotsom kwam ik door de volgende redeneering. De freule was geschaakt, volgens de bewering van den baron en de barones. Nu zijn schakingen van die dingen, welke 't licht niet mogen zien, en dus des nachts gebeuren. Daarom was het wel merkwaardig, dat om tien uur de tandenborstel der freule nog nat was, ofschoon, hij op het laatst acht, tien uur geleden gebruikt moest zijn. Dit was voor mij de eerste vingerwijzing.

Toen ik de kast rechts wilde onderzoeken, was toevallig de sleutel beneden in het boudoir van de barones en wilde deze blijkbaar gaarne mijn aandacht van de kast afleiden. Want onmiddellijk daarop vestigde zij mijn aandacht op het feit, dat een der groote koffers verdwenen was. Onhandiger had de barones niet kunnen doen. Ten eerste vergat zij er rekening mede te houden, dat het raam slechts 50 cM. breed was, terwijl de kleinste maat van den koffer 60 cM. is. Daarenboven, wie zal bij zoo'n gelegenheid een grooten koffer meesleepen, vooral, indien geen japonnen meegenomen worden. Daardoor gaf de barones zichzelf tevens bloot. Dat zij meer wist, dan zij vertelde, bleek mij trouwens reeds bij het onderhoud met den baron. De barones toch had den geheelen nacht niet geslapen, maar niets gemerkt. En zij

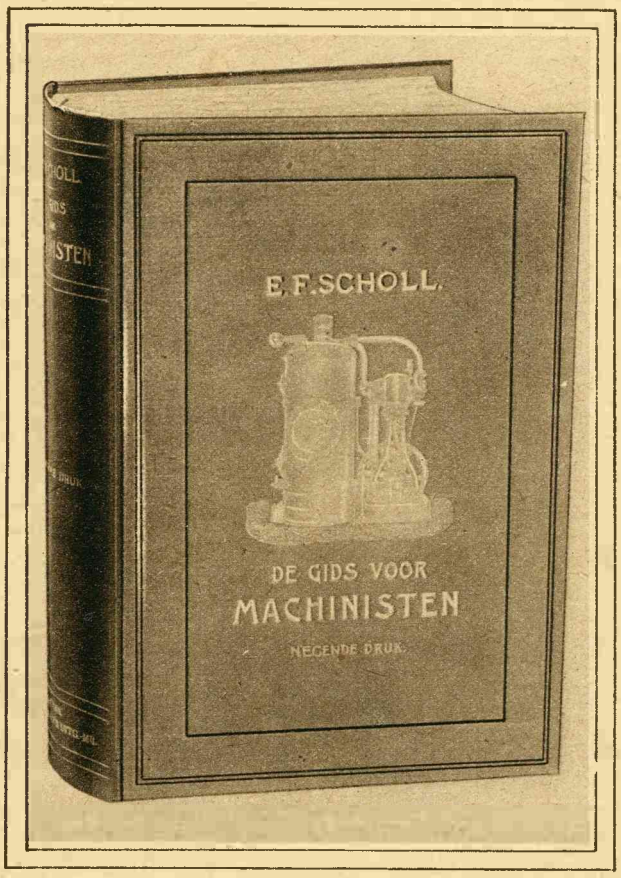

EEN NEGENDE DRUK VAN EEN ZEER PRACTISCH BOEK.

Wanneer een technisch boek negen drukken beleeft, behoeft men niet te vragen of de inhoud beantwoordt aan de verwachting en aan de wenschen der koopers. Dat het boek steeds een goeden naam heeft gehad vindt zijn oorzaak hoofdzakelijk hierin, dat het door den bewerker met zorg is bijgehouden en naar de eischen des tijds gewijzigd. Voor dezen nieuwen druk, waarvan ons de eerste aflevering werd toegezonden, heeft de bewerker, de heer N. C. H. Verdam, zich verzekerd van de medewerking van den heer A. W. Leeuwenburg W.I., waardoor de uitgever overtuigd is, dat deze Gids steeds het boek zal blijven voor de Machinisten bij Poldergemalen, op Fabrieken, Locomotieven en Stoombooten, terwijl het tevens geschikt is tot leiddraad voor Fabrikanten, Ingenieurs en Studeerenden. Ongeveer 600 afbeeldingen zullen in den tekst voorkomen. Het plan bestaat dezen nieuwen druk nog in dit jaar geheel compleet te doen verschijnen.

was het, die nota bene reeds om zeven uur den brief vond. Ook het afsnijden van de opmerking over het bezoek van den vorigen avond door de kamenier was opmerkelijk. Ik kwam dus tot de voorloopige conclusie, dat met medeweten van de barones de freule in de rechterkast was verborgen. Ik zette daarom de stoelen tegen de wanden der kamer, ook een voor de deur der rechterkast en deze wel zóó, dat de twee achterpooten juist op den rand van het kleed stonden. Vandaar mijn gezegde, dat de stoelen het moesten uitwijzen. Immers, indien de freule werkelijk in de kast verborgen was, zou zij er wel, indien niemand in de nabijheid was, af en toe uitkomen om zich te vertreden en dan moest per sé de stoel verschoven worden.

Een begin van schaking is er echter geweest : de man, die de King-sigaretten rookte. A propos, dat was Van Prangeren niet waar ? Ik had je bericht niet noodig, daar mijn Encore-man reeds door de mand gevallen was. Zooals je wel kunt begrijpen was het de chauffeur van het kasteel. Hij bevestigde mij, toen ik hem liet voelen, dat ik alles wist, dat mijnheer Van Prangeren met de freule wilde trouwen en omdat de baron het huwelijk met Van de Bandelière wilde doorzetten, haar zou schaken. Op verzoek van de freule zou hij hen met den auto naar Utrecht brengen. Na een paar uur wachten echter waren zij, toen het licht op de kamer van de freule uitging, weggegaan.

Dat de schaking niet doorging, daarvoor heeft de juffrouw, die gisterenavond het bezoek bracht, gezorgd. Dat was een liefje van Van Prangeren en die heeft zonder twijfel een boekje van dat heer opengedaan. Want, toen ik wist, dat Van Prangeren de man was, seinde ik naar Utrecht en ontving per ommegaande nu geen schitterende inlichtingen omtrent zijn moraliteit.

De freule wenschte daarom niet meer met Van Prangeren te trouwen, maar ook niet met Van de Bandelière. Vandaar, dat zij zich met medeweten van haar moeder, die haar dochter verafgoodde, in de kast verstopte.

Ziehier Jonk, de feiten tot een collier aaneengeregen. Zooals je ziet komt er geen heksen bij te pas, maar slechts dienen de feiten met elkaar in logisch verband te worden gebracht.

Nog een paar kleine bijzonderheden vergat ik te vertellen. Zoo het feit, dat de barones op de kamer der freule at en een goeden eetlust scheen te bezitten, zooals ik door een paar vragen van de kamenier te weten kwam. En zag je niet, dat, toen wij onder het afdak bij de autogarage stonden de barones de gordijnen van de slaapkamer neerliet ?

Toch een kranige vrouw, die barones, een volleerde tooneelspeelster. Zij is een van de twee bijzonderheden, welke ik op het kasteel zag."

„Wat was dan de tweede, Cyriel ?" vroeg ik belangstellend.

„Ik ben een ongefortuneerd man, Jonk !" antwoordde hij, op zijn portefeuille kloppend.

II. HET GEHEIM VAN DEN SLANGENTAND.

Reeds enkele maanden na het avontuur te Vianen, de schijn-schaking der freule Van Borgenstein, had ik ten tweede male gelegenheid de weergalooze scherpzinnigheid van Tavenon te bewonderen. En bij dit tweede geval stond, zooals achteraf bleek, heel wat meer op het spel, voorkwam zijn vernuft een misdaad.

Wij woonden toen reeds samen. Beiden alleen wonend, zonder kennissen, hadden wij voor meerdere gezelligheid een eigen „home" ingericht, een benedenhuis in Duinoord. Een oude huishoudster zorgde voor al het materieele.

Zoo lagen wij op dien gedenkwaardigen dag, lui in dekstoelen in onze serre. Het was snikheet. De tuin lag te blakeren in de voormiddagzon. Niets was er te hooren, dan de pendule in de suite achter en het gezoem van de insecten voor ons. Het zalige nietsdoen van Couperus !

Plots werd er gebeld, met een ruk, zoodat de bel nog eenigen tijd zenuwachtig naklingelde.

„Voor ons Jonk, daar kan je staat opmaken," zei Tavenon. „Geef mij maar vlug eerst nog een drink."

En werkelijk, juist had ik hem zijn glas weer gevuld aangegeven of ons factotum diende aan : „mevrouw Schadeweyck die mijnheer Tavenon even spreken wilde."

Twee minuten later trad zij binnen, een Gretchengestalte. Op dat oogenblik echter had haar gelaat een angstige, zenuwachtige uitdrukking en was bleek. Schijnbaar drukte haar een zware last.

„Neemt U plaats mevrouw. Mag ik U mijn vriend, Mr. De Jonkleere, voorstellen? Waarmede kan ik U van dienst zijn ?"

„Ja, Mijnheer Tavenon, ik heb U een vreemde geschiedenis te vertellen. Ik weet zelf niet of, hetgeen ik ga vertellen, feitelijk geen nonsens is, of mijn zenuwen mij geen parten spelen en er voor alles niet een natuurlijke oplossing is te vinden. Ik zou het dan betreuren zooveel van Uw kostbaren tijd in beslag te nemen."

„O neen mevrouw," antwoordde Tavenon en tersluiks keek hij naar de black-and-white flesch, „zelfs indien hetgeen U zoo angstig maakt werkelijk niets is, dan toch geloof ik dat Uw zenuwachtigheid er door zou worden gebaat, indien U ons oordeel inwint. Wij zullen daarom gaarne van U vernemen, wat U zoo geschokt heeft. Zooals U zeker weet is de heer De Jonkleere mijn compagnon en kunt U dus alles in zijn bijzijn vertellen."

„Ik dank U mijnheer Tavenon. Ik weet voor mijzelf, dat ik niet eerder gerust zal zijn voor ik een beroemden detective als U (hier boog Tavenon en glimlachte een weinig ironisch) over hetgeen ons, mijn man en ik, hedennacht is overkomen heb geraadpleegd, waarom ik U alles uitvoerig zal vertellen.

Mijn naam is mevrouw Schadeweyck, geboren Van der Mandere, welke laatste naam U zeer zeker niet onbekend zal zijn."

Beiden echter moesten wij tot onze schande verklaren, dat wij dien naam nooit hadden gehoord.

„Kent U Van der Mandere, mijn vader niet, die de nieuwe havenwerken van Rio de Janeiro heeft aangelegd ? Bij gelegenheid van dat werk is zijn naam beroemd geworden door een nieuwe methode van delven, door hem uitgevonden, toe te passen. Mijn verwondering willen de heeren mij wel vergeven ? Ik ben zoo thuis in waterstaatsbouwkundige kringen dat ik ook, ten onrechte, denk, dat alle andere menschen evenzeer zich voor dergelijke zaken interesseeren. Mijn man nl., waarmede ik voor twee jaar te Rio, waar ik toen met mijn vader was, huwde, is ook waterbouwkundig ingenieur. Maar deze bizonderheden doen tot de zaak niets toe en zullen U zeer zeker weinig interesseeren."

„Integendeel mevrouw," zeide Tavenon, „een detective wenscht juist zoo volledig mogelijk alles omtrent de personen, welke bij een zaak betrokken zijn, te weten. Juist de kleinigheden leiden dikwijls tot de oplossing."

„Dank U. Maar om op de zaak, waarvoor ik hier kwam terug te komen, gisterennacht is er bij ons thuis iets vreemds gebeurd. Mijn man sliep op de logeerkamer en ik bij mijn moeder, daar onze slaapkamer opnieuw geschilderd en behangen moet worden en geheel overhoop lag. Zooals U weet was het gisteren erg warm geweest en kon ik dan ook den slaap niet vatten. Ik had het juist half één hooren slaan toen ik plotseling mijn man een vreeselijken gil hoorde geven.

(Wordt vervolgd).